

Vier gedichten

GERARD SCHARN

lataster

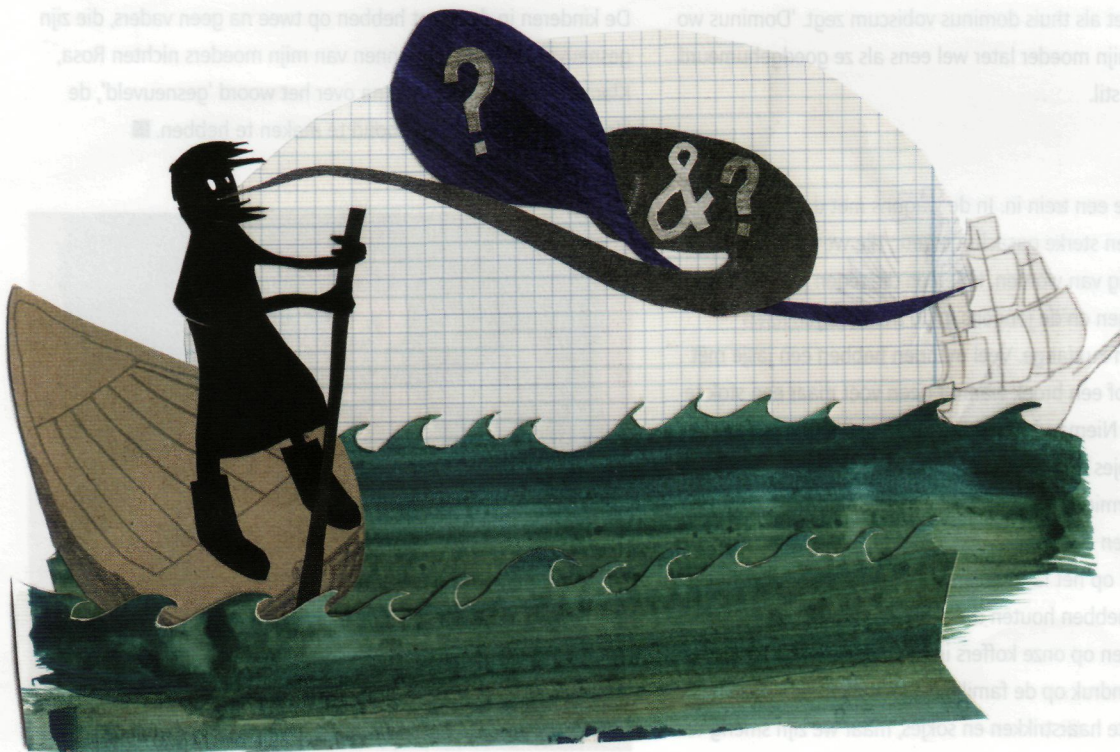
een moeder toont haar kind de zonsondergang
 ik schat zo tegen half acht de laatste stralen
 vallen zacht naar binnen verdwijnen met
 de dag het raam nog op een kier het gordijn
 gesloten een blauwe maan komt langzaam op

het volk mort de maag knort

in het land van honger en dorst gelden
 de spijswetten van meden en perzen
 waar schraalhans koning en keukenmeester
 de ondervoeden zijn ijzeren wil heeft opgelegd

vader moeder en het kroost liggen
 in een twijfelaar onder paardenharen dekens
 dromen van gebraden ganzen in het vet
 en lezen over hongertochten in het verleden
 want hoop doet nog steeds een beetje leven
 zolang het tegendeel niet wordt bewezen

Illustratie: Julie van Zessen.

ze heet celeste

als de kapster vraagt of ik postzegels verzamel
antwoord ik: graag gemillimeterd met de hand
daarna wordt door beiden intens gezwegen

ik betaal met zeven zegels van twee cent
en een dichtregel voorzien van kartelrand
zij wisselt blikken met de chef en schrijft
op de achterkant van het reçu haar naam

over de contrefort wordt niet gesproken

de foto's uit de schoenendoos
maat drieënveertig van een goed merk
bovenwerk leer geschikt voor catwalk
en rode loper laten mijn moeder zien
gekleed in waakjas en laarzen
wikkend in een overnaadse vlet
ter hoogte van de doggersbank

een bijbel op de plecht naast
keurig opgeschoten lijnen en
het kind dat speelt met ankertouw

zij praat de schippers van de vloot
en vraagt of de vader van het kind
nog ooit zal komen bovendrijven

